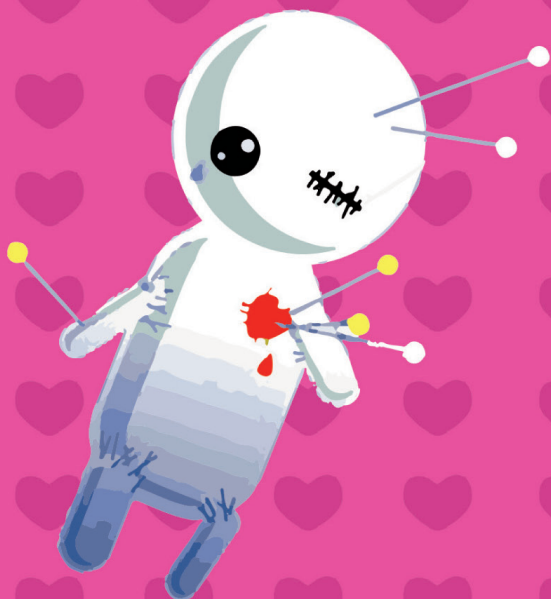

TRACY BLOOMOVÁ

JSEM SINGLE
A POMSTÍM SE

MLADÁ FRONTA

TRACY BLOOMOVÁ

JSEM SINGLE
A POMSTÍM SE

Mladá fronta

Přeložila Lucie Šavlíková

SINGLE WOMAN SEEKS REVENGE © Tracy Bloom 2013
Translation © Lucie Šavlíková, 2014

Mámě a tátovi,

kteří spolu už pětáctýřicet let táhnou za jeden provaz,
za což jim budu nadosmrti vděčná.

KAPITOLA I

Milá Suzie,

ještě nikdy jsem do žádné poradny nepsala, ale nemám se prostě komu svěřit. Před půl rokem mě opustil manžel kvůli ženě o deset let mladší než já, kterou potkal na spinningu. Byla jsem úplně zničená a smutek jsem zaháněla jídlem, takže jsem rychle přibrala skoro deset kilo. Před pár týdny se najednou manžel objevil ve dveřích a řekl, že je připraven se vrátit zpět, ovšem pod podmínkou, že se nebudu bát v posteli experimentovat. Nechal mi seznam věcí, které měl na mysli; většina z nich obsahovala nějaké sado-maso praktiky, které jsem si musela vyhledat na internetu, abych vůbec pochopila, co obnášejí. Velice svého manžela miluji a chci ho zase získat zpět, ale ta latexová kombinéza, kterou by na mně rád viděl, se bohužel ve velikosti 48 nevyrábí. Co mám dělat?

Vaše zoufalá
Trish

Milá Trish,

pořiďte si latexovou kombinézu velikosti 40, jedna pouta a pájku. Pak zavolejte manželovi, že mu všechna jeho přání vyplníte a aby hned přišel. Až dorazí, řekněte mu, že máte taky jednu podmínku – pokud se oblékne do latexu on, uděláte, cokoli bude chtít. Jakmile bude mít kombinézu na sobě, připoutejte ho k posteli, rozpalte pájku a zeptejte se ho, kterou část těla by chtěl upálit jako první. Potom tomu zmetkovi řekněte, aby vám už nikdy, nikdy v životě nechodil na oči – vy jedna hloupá, hloupá, hloupá...

Suzie došlo, že buší hlavou do monitoru a opakuje pořád dokola slovo hloupá, až v okamžiku, kdy ji Drew jemně zatáhl za ramena, takže se na židli zase narovнала.

„Ctrl alt del obvykle funguje líp než mlácení hlavou,“ poznamenal, sedl si za svůj stůl a začal mačkat tlačítka potřebná k zahájení pracovního dne.

Suzie si matně uvědomovala, že přerývaně dýchá a křečovitě svírá okraj psacího stolu. Ruch panující kolem ní v kanceláři deníku *Manchester Herald* byl kupodivu zcela normální, na rozdíl od toho, jak se cítila ona. Připadala si jako domeček z karet, který čeká jen na to, až někdo vytáhne eso, co je úplně vespod.

„Jsi v poho?“ zeptal se Drew, přestal usilovně třískat do klávesnice a podíval se do její ztrhané tváře.

Kolega projevil starost. Eso vytaženo. Okamžité zhroucení na obzoru.

„Proč?“ zaúpěla a snažila se ze všech sil ovládnout, i když měla chuť začít ječet. „Proč píšu tuhle zatracenou, podělanou poradní rubriku?“

„No, třeba proto, že to byl tvůj nápad?“ navrhl Drew.

„To vím taky, krucinál,“ řekla Suzie a do tváře se jí nahrnula krev. „Jenomže jsem to nemyslela vážně. Děkala jsem si srandu,“ procedila skrz zaťaté zuby. „Jestli si Gareth myslí, že tím přitáhne zpátky naše čtenářky, tak je vůl, a korunovanej, protože to navíc chce po mně.“

„Vždyť ty máš se vztahy spoustu zkušeností,“ protáhl Drew.

Otočila se k němu čelem a přemítala, jak ho proboha mohlo napadnout, že by se k téhle konverzaci hodil zrovna ironický tón.

„Jasně,“ odpověděla pak. „A proč jsem teda podle tebe v pokročilým věku šestatřiceti let zase sama?“ Popadla jednu z figurek umělohmotných trollů, které měla vyrovnané na stole, a začala ji zuřivě tahat za jedovatě modrou kšticí.

„Co se stalo tentokrát?“ zeptal se Drew s povzdechem, otočil se k ní a zaujal až moc dobře známou pozici přímo v palebné linii jejích vztahových traumat. Vídala ho tak během těch pěti let, co seděli v kanceláři vedle sebe, nějak moc často. Založil si ruce na prsou, nasadil svůj nejlepší výraz typu *že se na ně radši nevykvajzneš* a pak mrkl na hodinky. Suzie věděla, že sebou musí hodit, než jí Drew oznámí, že musí dopsat článek, takže rychle popadla telefon, aby ho seznámila se základními fakty.

„Alex mi dneska ráno poslal tuhle esemesku. Deset minut poté, co odešel z mého bytu,“ řekla a vrazila mu mobil do ruky.

PROMIN, SUZIE, ALE NEJAK TO NEFUNGUJE. ZAPOMENME NA TO, DOKUD MUZEME BYT JESTE PRATELE A NEZTRAPNIME SE V PRACI.

PUSU ALEX

„Ježíš,“ prohodil Drew bez sebemenší známky překvapení nebo soucitu.

„A... a...“ koktala Suzie dál a snažila se potlačit pláč, „a to jsme se těsně předtím milovali.“

Nastala rozpačitá pauza, v níž Drew vstřebával získané informace. Nakonec polohlasně zamumlal: „Hajzl.“ Pak si povzdechl a opřel se rukama o kolena. „Ty máš rozhodně na víc,“ prohlásil, „takže se vykašli na Alexe, buď trpělivá a počkej si, až se objeví někdo lepší.“

„Drewe, je mi šestatřicet. Já nepotřebuju trpělivost, ale botox,“ namítla Suzie. Právě se jí podařilo vytrhnout trollovi chomáč modrých vlasů z hlavičky. „Tobě se to říká, když jsi zasnoubenej se svojí životní láskou a nemáš jako já na čele vyražený MAGNET NA DEBILY,“ dodala a vztekle mrštila zmučeným trollem na zem.

Drew se chystal něco říct, ale Suzie se nutně potřebovala vyprávět a nesneslo to odkladu.

„Už toho mám po krk,“ přerušila ho a popadla dalšího trolla, tentokrát ve fotbalovém dresu. „Podívej,“ zvedla figurku tak, aby na ni Drew viděl. „Tohle mi koupila moje úplně první pravá láska, když mi bylo patnáct, a pak mi ten kluk dal kopačky před všema svýma kámošema a řekl mi, že jsem nudná.“ Pustila trolla z ruky a sledovala, jak dvakrát poskočil po psacím stole, pak spadl na zem a vrazil do napůl plešatého modrovlasého trolla, který se povaloval u odpadkového koše. „Nebo tenhle,“ řekla a zvedla další figurku se svítivě žlutými vlasy. „Toho jsem po deseti letech vztahu přistihla v posteli s jednou ze svých nejlepších kamarádek.“ Tentokrát vynechala desku stolu a pustila trolla volným pádem rovnou na zem, kde se přidal k zoufale vyhlížejícímu párečku. „A tenhle,“ pokračovala Suzie a vzala do ruky španělského trolla s kytarou. „No, řekněme, že jeho život byl mnohem složitější, než tvrdil,“ mumlala do ztracena a ani se neodvážila podívat se Drewovi do očí. Španěl přistál na fotbalistovi a zůstal na něm ležet, jako by zkoušeli pozice z Kámasútry.

„Ty trolly máš za každého přítele, co jsi kdy měla?“ zeptal se Drew. „Já myslím, že si jenom vybíráš strašně nevkusné hračky na psací stůl.“

„Nejsou za každého přítele, kterýho jsem kdy měla,“ ohradila se Suzie.

Drew nadzdvihl obočí.

„Jenom za ty, který jsem milovala.“ Pořádě se kousla do rtů a modlila se, aby se nerozbrečela.

Oba civěli na její hřbitov lamačů dívčích srdcí, kteří se na ně trapně křenili z nevýrazně zeleného jekoru.

„Proč?“ řekl Drew a nevěřičně zakroutil hlavou.

Suzie věděla, že neexistuje nic, čím by dokázala přesvědčit svého absolutně racionálního kolegu, že její praštěná sbírka se nijak neodchyluje od normálu. Povzdychla si a cítila, jak jí celé tělo ochablo, když se smířila s myšlenkou, že teď bude znít jako zoufalá osamělá žena středního věku, k níž už neměla daleko: „Protože potřebuju něco, co by mi připomínalo, že během těch dlouhých dvaceti let randění jsem aspoň párkrát zažila opravdovou lásku.“

Drew na ni dál zíral a Suzie se připravovala na silnou dávku hraného soucitu. Měla to tušit.

„Ale vždyť jsi právě řekla, že se k tobě chovali jako debilové, abych použil tvých vlastních slov, Suzie.“

Podívala se na hromádku trollů na zemi. V nějakém časopise četla, že by se člověk měl na nejdůležitější vztahy svého života dívat pozitivně. Měla by si udržet v paměti hezké chvíle a poučit se z těch špatných. Možná nastal čas, aby si konečně přiznala, co jsou ti trollové zač. Je to příšerná upomínka na muže, kteří změnili její zamilované románky v tragédii, takže má teď kvůli nim čtyřicítka na krku a nezbyvá jí než žít až do smrti jako vyschlá stará panna.

Obrátili její milostný život v prach.

„Parchanti,“ procedila a nesměle je nakopla jednou z lodiček na jehlovém podpatku. Tvořily součást jejího mundúru ve stylu „mužolapka“, který vzhledem ke svému neprovdanému stavu musela nosit pořád.

„Panebože,“ vydechl Drew, protože už mu došla trpělivost. „Máš na víc. Co bys udělala, kdyby tady všichni stáli v řadě před tebou?“

Kdyby tu teď všichni byli? V reálu, z masa a kostí? Při tom pomýšlení sebou trhla. Zaplavily ji vzpomínky na hrůzná období porozchodového smutku, kdy trávila hodiny a hodiny přemítáním, co kde udělala špatně. Kdy se zoufale snažila získat své lásky zpět tím, že jim, většinou po jalově strávené sobotní noci, psala v taxíku během dlouhé cesty domů opilecké, nepokryté žadonící zprávy. Samozřejmě že na její snahy nikdo nereagoval, což její trápení ještě rozdmýchalo, až se z něj nakonec vyklubala zuřivost plodící představy o pomstě a odplatě za to, čím si kvůli nim musela projít. Rázem ji přepadla lítost, která mohla brzy přejít v zármutek nebo ve zlost. Vybrala si zlost.

„Chtěla bych je nechat trpět tak, jako oni nechali trpět mě,“ vyhrkla a pevně sevřela područky kancelářského křesla. „Měla jsem to udělat už dávno. Teď je na to pozdě.“ Na všechno už bylo poslední dobou pozdě. Jakmile se rozhodla, že se říti plnou parou ke čtyřicítce, začalo být pozdě na vdávání, pozdě na to mít děti a pozdě na postup v kariéře, který by ji vytrhl ze spárů pomalé a bolestivé smrti provinční novinářiny. Začala se ohlížet zpátky za svým osudem a přemýšlet, jak se dostala až sem. Do bodu, kdy je neprovdaná, bezdětná a řídí směšnou poradnu v místním plátku. Kdyby se tak mohla vrátit v čase a udělat všechno jinak! Teď už je ale pozdě, krucinál.

„Nicméně na Alexe ještě pozdě není,“ vytrhl ji z myšlenek Drew. „Vyslechl jsem si to už tolikrát. Zacházejí s tebou jako s onucí a ty je klidně necháš jít, Suzie. Pro jednou mu řekni pěkně od plic, co si o něm myslíš, a pak to hoď za hlavu. Spolu s těmi směšnými trolly.“

Suzie na něj chvíli civěla a pak sebrala ze země oplešlého modrovlasého trollíka.

„Máš pravdu,“ souhlasila nakonec a podívala se znovu na Drewa. „Tohle mu jen tak neprojde. Teď mu to naservíruju.“

„To je první rozumná věc, kterou jsi za celé dopoledne řekla,“ odušil Drew.

„Pošlu mu esemesku,“ řekla Suzie a sáhla po telefonu. „Co tam mám napsat?“

„Žádný psaní,“ prohlásil Drew a vytrhl jí mobil z ruky. „Řekni mu, že je kretén, hezky do očí, prokristapána. Když mu jenom napíšeš textovku, nebudeš o nic lepší než on.“

„Fajn,“ odpověděla Suzie a cítila, jak jí tuhne krev v žilách a ohrožuje odvalu, kterou se jí teprve před pár minutami podařilo sesbírat. „Řeknu mu to do očí. To se rozumí samo sebou.“

„Správně,“ souhlasil Drew. „A hned, jak přijde. Ne abys běžela brečet na záchod, jakmile ho uvidíš.“

„Jasně že ne,“ odpověděla Suzie a snažila se, aby to znělo sebejistěji, než jak se ve skutečnosti cítila. „Hned, jak ho uvidím, řeknu mu to polopatě.“

„Výborně,“ řekl Drew a položil ruce na klávesnici, zjevně připravený pustit se do psaní. „A teď musím nalít trochu nadšení do příběhu našich manchesterských popelářů. Měla by sis najít taky něco podobně vzrušujícího na práci.“ S těmi slovy začal zuřivě psát, takže bylo jasné, že terapeutické sezení je u konce.

Byly tři hodiny odpoledne a Alex se ještě neukázal. Nepochybně předstíral, že se snaží ulovit potenciální inzerenty, aby si mohl dát oběd na účet firmy. Suzie strávila celý den tím, že nervózně vyhlížela do chodby za sebou a zmítala se mezi zoufalou touhou Alexe uvidět a strachem, jak na něj vlastně zareaguje. Pokoušela se soustředit na svůj poradní sloupek, který měl být odpoledne hotový, ale byla v takovém stavu, že se jí pro všechny ty zklamané duše nedostávalo slov útěchy. Znovu si pročítala nenávistnou odpověď, kterou napsala ráno Trish, když jí Drew poklepal na rameno.

„Přišla tvoje chvíle,“ řekl a kývl hlavou směrem za ni.

„Co?“ vyjekla, protože jí bylo okamžitě jasné, že Alex právě dorazil. Zbledla jako stěna. Seděla ztuhle na židli, neschopna pohybu, a zírala upřeně na Drewa, zatímco se kanceláři rozléhalo povědomé veselé pohvizdování. Když ji Drew štouchl do ramene, pomalu otočila hlavu směrem k chodbě. Alex si to po ní sebevědomě vykračoval v tmavě modrém obleku, nechutně drahé košili a vázance, kterou mu koupila k narozeninám. Za ním se táhla až příliš dobře známá opojná vůně vody po holení. Hned si všiml, jak na něj Suzie civí, ležérně jí mávl na pozdrav a prošel přímo kolem ní k zasedací místnosti. Suzie zůstala roztřesená ruka trčet ve vzduchu a na rtech jí zamrzla chabá nápodoba úsměvu. Omámeně ho sledovala.

„Co to mělo být?“ zařval na ni Drew. „Okamžitě vstaň, jdi za ním a řekni mu to. Já vím, že to dokážeš.“

Suzie se k němu otočila a střetla se s jeho nevěřicným pohledem.

„Když já nemůžu,“ pípla a pomalu zavrtěla hlavou.

„A proč ne?“ zeptal se Drew.

„Protože,“ začala a zahanbeně se podívala stranou. „Protože,“ zkusila to znovu, ale věděla, že bude vypadat směšně.

„Prosím, neříkej to, co si myslím, že řekneš,“ žadonil Drew.

„Protože ho miluju,“ zamumlala. Nedokázala snést pohled na to, jak Drew zareaguje. Jenže co měla dělat, když se ve chvíli, kdy jí zrak padl na Alexe, cítila jako uhranutá? Veškerý vztek a ublíženost okamžitě ustoupily prudkému návalu touhy.

Přinutila se zvednout hlavu a viděla, že Drew na ni nevěřičně zírá. Jenomže vysvětlit mu to nemohla. Stěží to totiž dokázala vysvětlit sama sobě.

„Promiň,“ zašeptala, vratce se zvedla ze židle a vzala si z opěradla kabát.

„Promiň,“ řekla ještě jednou, zakopla o židli a pak vyklopýtala z kanceláře. Už se na ten Drewův nechápavý výraz nedokázala dívat. Věděla moc dobře, že má pravdu, jenomže Alexe milovala, takže mu ty jeho naprosto nepřijatelné, hulvátské kopačky nemohla pořádně spočítat. Jediné, na co se teď zmohla, byla pochmurná rekapitulace toho, co udělala špatně, a hlavně jestli to dokáže nějak napravit.

KAPITOLA 2

Milá Trish,

jak vám závidím! Je vidět, že vás manžel stále miluje, jinak by se přece nevrátil a nenabídl, že znovu vybudujete ztracený vztah na uspokojení jeho sexuálních fantazií, že?

Samozřejmě si nemyslím, že byste měla dělat něco, co je vám proti srsti, ale zkuste si s ním sednout a probrat, co by nejlépe vyhovovalo vám oběma. Také bych vás chtěla upozornit, že k plnoštíhlejším postavám není latex zrovna milosrdný. Zkuste si ale v Marks & Spencer pořídit punčochy, většinou je mají i ve velikosti 48, a k tomu nějakou vhodnou podprsenku s většími košíčky. Mohla byste taky začít s manželem chodit na spinning, ale vyberte si asi jiný fitness klub.

Popadněte příležitost za pačesy, Trish, protože stojí bojovat za toho, koho skutečně milujeme.

*Hodně štěstí přeje
Suzie*

Cestou domů v autobuse Suzie celá nešťastná rozjímal nad svým vztahem s Alexem a najednou si uvědomila, že odešla z kanceláře dřív, a tudíž nestačila odevzdat svůj poradní sloupek, který měl být hotov do čtyř. Znamenalo to jenom dopsat odpověď Trish, jenomže věděla, jak špatně jí poradila v první verzi. Poslední, co Trish potřebovala, bylo vzít na manžela pájku. Nabízela se jí možnost znovu oživit lásku, a takovou šanci si přece nikdo nesmí nechat ujít. Trish potřebovala povzbudit, ne sežehnout veškerou naději rozpálenou pájkou. Suzie rychle natukala do mobilu novou odpověď a odeslala ji právě včas. Doufala, že svou radou pomůže Trish vztah zachránit.

Když to měla z krku, otočila se k oknu zapatlanému od smrkanců batolat, zírala ven na šedivé, mokré ulice Manchesteru a přemýšlela, co si má proboha počít s vlastním životem. Pomalu se jí zmocňovaly chmury. Autobus se zasyčením zastavil na hlavní třídě přímo proti rozsvíceným oknům McDonald's a ona udělala to samé co vždycky. Nemohla si pomoci. Podívala

se na stůl schovaný v rohu u levého okna a znovu prožila ten okamžik. Okamžik, kdy ji Alex poprvé políbil.

Stalo se to před půl rokem a Suzie měla tehdy pocit, že je to jeden z nejšťastnějších dnů v jejím životě. Koneckonců, jak často se stane, že dostanete chlapa, kterého máte v seznamu na prvním místě? Toho na pátém možná, když máte opravdu štěstí, ale jedničku? Málokdy. Suzie si tyhle Seznamy pěti nejlepších kluků (čili SPNK) začala dělat s nejlepší kamarádkou Jackie už v pubertě, hlavně proto, aby se mohly hystericky smát, jaký má ta druhá vkus na chlapy (ačkoli Jackie nikdy nepřipadalo vtipné, že Rick Astley zůstal v Suziině seznamu na prvním místě celý rok a půl). Jackie už SPNK nepotřebovala, protože se šťastně uhnízdila ve druhém manželství, zato Suzie pořád měla svůj seznam a v duchu si ho aktualizovala asi tak často jako kurzy na londýnské burze. Měla ho místo plyšáka, poskytoval jí pocit bezpečí a ujištění, že na škále randění neklesla ještě příliš hluboko. Bohužel s ubíhajícím časem byla nucena seznam přizpůsobovat realitě. Po dvacítce musela vyškrtnout celebrity, po třicítce ty nejprůběžnější muže, a v současné době její výčet obsahoval nezadané jedince, kteří se jí vyloženě nehnušili. Proto byl pro ni Alex takový objev. Svobodný, naprosto úchvatný třicátník. Když na začátku roku nastoupil v novinách do oddělení marketingu, okamžitě se v jejím seznamu ocitl na prvním místě.

Snažila se nelepit se na něj jako nějaká zabouchnutá puberťačka, ale když se jí podařilo jít na oběd ve stejnou dobu jako on, nebylo to na škodu. Potřebovala s ním mluvit, nemohla jen tak chodit kolem horké kaše. Když byl v redakci, pila kupodivu mnohem víc kávy než jindy, což znamenalo, že musela chodit častěji do kuchyňky, která se čirou náhodou nacházela přímo proti jeho pracovnímu stolu.

Nakonec je dal dohromady nový šéfredaktor Gareth. První den si všechny pozval do jedné místnosti a požádal je, aby každý přinesl aspoň tři nápady na to, jak zvednout prodejnost skomírajícího deníku. Když Suzie lehkomyšlně navrhla poradní okénko, Gareth se toho hned chytil.

„Skvělý nápad,“ pochválil ji a vyslal k ní úsměv okouzlujícího třicetiletého sexy Londýňana. „Tím spíš, že seznamka na našem webu má poslední dobou mnohem větší návštěvnost než celá vaše lifestyle sekce,“ dodal kousavě. „Příští týden to chci mít

hotové a projděte si s Alexem, co bychom tam mohli dostat za inzerci. Viagru, Tampax, cokoli – hlavně ať se to zaplatí.“

„Ty zaříd' vnitřek, brouku, a já dodám Durex,“ pošeptal jí Alex do ucha ještě téhož večera na poněkud prodloužené a podroušené rekapitulační schůzce s novým šéfem, která probíhala se zbytkem týmu v hospodě. Později jí navrhl, že by nový sloupek měli probrat dopodrobna a mohli by to udělat v McDonald's, protože má děsný hlad.

Když se za ním potácěla po Piccadilly, přesvědčovala se, že návštěva fast foodu po pracovní oslavě není žádné rande. Na druhou stranu se nemohla ubránit jistému vzrušení při představě, že s ním bude sedět úplně sama v restauraci mezi obézními teenagery a anorektickými šlapkami.

Ten první polibek cítila na rtech ještě teď. Sýr šmrncnutý nakládačkou.

Když se pořádně najedl, k jejímu velkému překvapení si ji přímo u toho velkého okna posadil na klín a jazykem jí v ústech zatancoval rejdrováka.

Viděla teď živě před sebou, jak se chichotají jako zlobiví školáci a je jim úplně jedno, že na ně všichni civí.

„Myslím, že jsi úžasná,“ řekl, když konečně popadli dech, a pođobaní mladíci u vedlejšího stolu se dali do smíchu.

Byla jako v mrákotách, když se odvedle ozvalo sborem: „Dej jí jednu taky za mě.“

„To bych moc rád,“ zašeptal jí Alex do ucha, takže znovu málem omdlela.

Samozřejmě se s ním ještě tu noc vyspala a neviděla důvod, proč by neměla. Vždyť ho už pár měsíců balila, tak na co ztrácet čas? Ostatně čas byl luxus, který si nemohla dovolit. Dlouhé namlouvání bylo leda pro dvacítky. Po třiceti už to musela brát zkratkou a rychle zjistit, jestli má dotýčný perspektivu. Žádné randění a oddalování sexu „na pak“, na to nebylo kdy.

Naštěstí se z vyvrcholení té noci vyklubal krásný vztah a ne jen opilecká soulož s kolegou, která se už nikdy neměla opakovat. Suzie pak s největší radostí zavolala Jackie a oznámila jí, že právě chodí s chlapem, který má na jejím seznamu číslo jedna. S absolutní jedničkou. Dvacet let jí trvalo, než sbalila vítěze. Ale podařilo se jí to, a proto byla přesvědčená, že on je ten vyvolený, s kterým bude žít šťastně až do smrti.

„Hele, klídek,“ odpověděla jí na to Jackie. „Známe tě. Když se zamiluješ, zblbneš. Měla by ses přestat dívat na ty pitomý romantický komedie. Už stokrát jsem ti říkala, že je máš stopnout ve chvíli, kdy jde všechno do kopru. Pak je to aspoň trochu reálný.“

Jenomže tentokrát to podle Suzie bylo jiné. Byla tak šťastná, až měla skoro pocit, že je Meg Ryanová. Samozřejmě před plastikou. A před tím úletem s Russellem Crowem. Co si proboha myslela?

Stejně si ale připadala jako v pohádce. Po měsíci randění už spolu trávili každou páteční a sobotní noc. Po dvou měsících býval na víkendy u ní. Za tři měsíce se častovali trapnými přeslazenými přezdívkami. Po čtyřech měsících se spolu chichotali pod peřinou a padalo slovo láska. Po pěti měsících ji Alex vzal na stříbrnou svatbu svých rodičů. Rodičů, ježíšikriste! Seznámil ji se svými rodiči a jí bylo přes třicet. Muselo mu být jasné, co to znamená. A najednou po šesti měsících tohle všechno skončilo rozchodem přes obyčejnou textovku. Nedávalo to smysl. Něco jí asi ušlo. Něco, co způsobilo tohle přechodné škobrtnutí. Jen přijít na to, co.

Z myšlenek ji vytrhlo naléhavé pípnutí telefonu. Srdce jí poskočilo až do krku, protože ji okamžitě napadlo, že je to Alex a chce jí vysvětlit, že to všechno byl jeden velký omyl. Skoro se netrefila do tlačítek, jak se rychle snažila otevřít zprávu. A pak jí srdce zase pomalu a bolestivě kleslo na své místo, když uviděla Drewovo jméno a pod ním drsné upozornění, ať ji ani nenařadne, aby se během své porozchodové deprese jakkoli snažila Alexe přemlouvav.

Věděla, že Drew to s ní myslí dobře, ale že nemůže pochopit, jaké to je být v její kůži. Věčně věků v luftě, se zoufalou snahou najít někoho, kdo by ji ukotvil. Drew už svou kotvu měl tak dlouho, že si ani nepamatoval, jaké to je být unášen proudem bez záchranného lana. Takže musí Alexovi zavolat. Kvůli sobě, aby aspoň zjistila, proč to ukončil. Třeba to nakonec bude nějaká prkotina, která se dá lehce napravit. Přece nedovolí, aby se jejich vztah rozpadl pro jeden neuskutečněný telefonát.

Když autobus dorazil k její zastávce, poprvé za ten den ucítila závan naděje. Zvedla deštník ze zablácené podlahy a klopýtala k předním dveřím. Trošičku se jí ulevilo.

Ve dveřích bytu byla bohužel naděje knokautována. Suzie automaticky sklouzla pohledem k botníku. Alex si tam nechával kopačky, aby si pro ně cestou na zápas nemusel každou neděli ráno běhat domů. Postavila si vedle nich svoje nepoužívané běžecké boty a radovala se z toho harmonického výjevu. Jenže kopačky už tam nebyly; na zemi po nich zbyl jen prach, respektive pár kapek zaschlého bláta. Suzie upustila kabelku a rozběhla se nahoru do koupelny. Jeho kartáček, malá lahvička vody po holení a deodorant byly taky pryč. Prostě se chladnokrevně spakoval, a když za sebou ráno zavíral dveře, už věděl, že je to naposled.

Jako ve snách dusala po schodech zase dolů a zoufale se snažila to všechno pochopit. Pomalu se šourala do kuchyně, protože nutně potřebovala kofein a něco odporně kalorického. Ve dveřích náhle strnula, zalapala po dechu a ruka jí vylétla k ústům. Musela se opřít o veřej, protože při tom pohledu se jí podlamovala kolena. Pomalu přejížděla očima po zbytcích posledního večera s Alexem, nakupených na kuchyňské lince.

Dvě prázdné lahve od červeného vína.

Dvě oschlé patky francouzské bagety.

Hrnek na sýrové fondue se zatuhlými zbytky.

Šest nedotčených masových briošek.

Dvě dohořelé svíčky ve starých lahvích od vína pokrytých voskem.

Dvě našpiněné sklenky. Jedna s otiskem rtěnky. Ta její. Druhá s mastným otiskem prstu. Ta jeho.

A jeden rozbitý kávový hrníček.

Právě ten rozbitý hrnek způsobil, že měla chuť stočit se do klubíčka a brečet. Hrnek, kterým před necelými čtyřiaadvaceti hodinami Alex v návalu vášně mrštil o zem, pak najednou měla jeho ruce všude, takže se musela smát a lapat po dechu, až se nakonec vzdala a nechala se odvést do ložnice. Hrnek, který vedl k jejich zřejmě vůbec nejlepšímu sexu, ještě vyšperkovanému nadšením z Alexova prohlášení, že by Vánoce rád strávil v kruhu její rodiny.

Strašně se předtím bála se ho zeptat. Uklidňovala se ale myšlenkou, že veškeré důkazy naznačují, že nevstupuje na nebezpečné území. Trávili spolu přece veškerý čas, znala celou jeho rodinu a poštuchovala se s jeho kamarády. I přesto se snažila mluvit naprosto ležérně, aby se Alex ani náhodou necítil pod tlakem, že musí souhlasit.

„Takže letos u nás vaří štědrovečerní večeři mamka,“ prohodila, když mu dolévala víno. „Nechtělo by se ti taky přijít?“

Zadíval se na ni, pak se usmál a prohlásil: „To bych strašně rád,“ načež se na ni vrhl a rozbil zmíněný kávový hrníček.

Suzie se zvedl žaludek, když si vybavila, jak se jí tehdy mysl zatoulala k obrazu, jaký si už dlouho nedovolila. K živoucí představě praskajícího ohně a mrkajících pohádkových světýlek a Alexe, který rozdává celé rodině dokonalé dárky a na konec si nechá jeden úplně speciální. Malou krabičku schovanou pod vánočním stromkem, v níž je ukrytý...

Zavyla a pevně se objala rukama, protože si uvědomila, jakou udělala pitomost. Prostě to moc uspěchala. Chtěla, aby s ní strávil Vánoce v rodinném kruhu, a tím ho vyděsila. Zatímco ona neměla problém seznámit se s jeho rodinou, pro něj to jejím pozváním evidentně zašlo moc daleko. Takže zpanikařil a radši to ukončil. Zvorala to. Udělala jednu pitomou chybu. Proč jen se ho proboha ptala a nenechala radši vývoj událostí na něm?

S hlavou v dlaních se zhroutila k zemi. Udělalo se jí špatně. Jak z jejího omylu, tak z představy Vánoc, které jí teď čekají. Už viděla matku, jak jí klade otázky, jimiž se snaží zjistit, jestli je její postarší neprovdaná dcera lesba, a mladší sestru, která jí s uspokojením škádlí líčením toho, jak si s holkama užije rozlučku se svobodou.

Možná by prostě stačilo, kdyby to pozvání zrušila. Řekla mu, že to nemyslela vážně. Pokud zůstanou spolu, ať si Alex dělá o Vánocích, co chce. Kdyby mu zavolala a nabídla nějaké alternativy. To je přece o moc lepší, než když jí dá kopačky jen proto, že se bojí slavit Vánoce s její rodinou, ne? Taková blbost!

Zase jí svítla jiskřička naděje, a tak se zvedla a popadla telefon, který ležel na lince. Zhluboka se nadechla, vytočila jeho číslo, pak si dala přístroj k uchu a poslouchala deset nekonečných, mučivých vyzvánění, než to konečně zvedl.

„Alex,“ ozvalo se.

„Ahoj, to jsem já.“

„Kdo já?“ zeptal se Alex.

„Suzie.“

„Aha,“ řekl. „Odkud voláš?“

„Z domova, proč?“ zeptala se.

„Aha,“ řekl znovu. „Nepoznal jsem číslo.“

Nastala trapná pauza.

„Poslyš, Suzie,“ začal Alex.

„Poslyš, Alexi,“ řekla současně s ním Suzie. „Nemusíme na Vánoce jezdit k našim,“ vyhrkla. „Vypadneme místo toho někam do tepla, kam budeš chtít.“ Odmlčela se. Alex neodpovídal. Suzie naslouchala tichu a doufala, že je úlevné.

„Poslyš, Suzie,“ zopakoval nakonec Alex. „Je čas obrátit list, zlato. Jak jsem říkal, nefunguje to.“

Tentokrát bylo ticho na její straně.

„Nefunguje?“ zakňourala nakonec. „A odkdy?“

„No, už nějakou dobu,“ odpověděl Alex a dál nic nevysvětloval.

„Ale... ale já tomu nerozumím,“ koktala Suzie a namáhala mozkové závity, jak se snažila to pochopit. „Vždyť jsi mě vzal na stříbrnou svatbu svých rodičů,“ dodala spíš už sama pro sebe.

„No jo, chtěl jsem jenom, aby mi dali pokoj. Furt do mě hučí, abych se konečně usadil, tak jsem doufal, že když tě vezmu s sebou, tak aspoň na chvíli sklapnou. Popravdě, Suzie, stejně jsem se už dávno chystal to ukončit.“

„Ale...“ začala Suzie a zhroutila se na kuchyňskou linku. „Ale včera v noci jsi přece říkal, že chceš být se mnou i na Vánoce?“ Připadala si jako ukňourané, neodbytné malé dítě, ale nemohla si pomoci. Nejdřív jí dal kapku naděje, a teď ji zase o všechnu připravil.

„Kotě, trochu jsi mě prostě zaskočila,“ odpověděl. „Souhlasil jsem, protože bylo pozdě, byl jsem unavenej a nechtěl jsem nějaký citový výlevy kvůli tomu, že jsem si s kámošema zarezervoval tejdén v Alpách.“

Zalapala po dechu.

„Ale vždyť jsme se milovali,“ zašeptala. „Dvakrát.“

„Jak říkám, nechtěl jsem nějaký citový výlevy.“

„Ty ses se mnou miloval, abych přestala řešit Vánoce?“ vykřikla. Co jí to proboha říká? Nechtěla věřit vlastním uším.

„Ne,“ ohradil se Alex. „Miloval jsem se, protože... protože... no, protože se fakt rád miluju.“

Suzie čekala na konec věty, který nepřišel.

„S tebou,“ zařvala do telefonu. „Měl jsi říct, že se fakticky rád miluješ se mnou, ty kreténe.“

Praštila telefonem o kuchyňskou linku tak prudce, až shodila na zem zatoulanou vidličku na fondue.

Znovu přelétla pohledem své snažení z minulého večera a přála si, aby se jí kuchyň přestala točit před očima.

Prohledala celý Manchester, aby sehnala soupravu na fondue, když se Alex zmínil, že je má rád, protože mu připomíná veselé zážitky z lyžování.

Vlastnoručně vyrobila masové pirohy, aby vytvořila sváteční atmosféru. Po týdnu trénování se konečně dopracovala k přijatelnému výsledku, načež jí Alex sdělil, že nemá rád mleté maso.

Otisk rtěnky na sklence jí připomněl, že si dokonce koupila nový top, umyla si vlasy a nalíčila se.

To všechno jenom proto, že se ho chtěla zeptat, jestli s ní stráví Vánoce.

Plus ten rozbitý hrníček. Jen proto, aby se s ní mohl vyspat, jelikož má rád sex. Ne nutně s ní. Prostě sex jako takový. A aby jí pak mohl dát kopačky po telefonu.

Pomaloučku se sunula dolů podél kuchyňských dveří, až se ocitla na podlaze. Objala si rukama kolena, schovala si mezi ně hlavu a čekala na slzy. Jenomže se nedostavily. Místo toho musela začít zhluboka dýchat, jak v ní pomalu narůstal vztek.

Jak mohla být tak blbá a myslet si, že se konečně dočkala happy endu?

Proč to celé znovu podstupovala? Proč si myslela, že se zamilovala do krásného prince, zatímco celou dobu spala s žabákem? Zase.

Najednou jí v hlavě vyskočila vidina jejích čtyř trollů. Bylo to jako v nějakém hororu. Šklebily se na ni čtyři zkarikované obličejy a kolem hlav se jim jako ohnivé plamínky kroutily psychedelické vlasy.

„Hajzlové!“ vykřikla a kopl do vzduchu. „Všichni jste hajzlové. Tohle vám nedaruju.“

Nevnímala, jak dlouho tam seděla stočená do klubíčka, přemítala o minulosti i o možné budoucnosti a nechala se zalévat vlnami nenávisti. Cítila se mizerně, a teď to dávala za vinu jim všem. Vinila je z toho, že jí nezkazili jen milostný život, ale vůbec život jako takový.

Nakonec ji z té mizérie vytrhl zvuk mobilu, který vyzváněl někde v předsíni. Vyškrábala se na nohy v naději, že to třeba bude nějaké soucitné ucho, které poznalo, že se ocitla v úzkých, a hodlá ji vyslechnout. Nebylo. Byl to Gareth. Rychle to vzala, protože věděla, že Gareth seřve každého, kdo mu nezvedne telefon.

„Suzie, tady Gareth,“ vyštěkl šéfredaktor.

„Ahoj,“ odpověděla stručně. Neměla náladu na jeho nechvalně proslulé rozbory.

„Přečetl jsem si tvůj poradní sloupek na tenhle týden. Stojí za hovno,“ prohlásil. „A statistiky čtenosti ukazují, že nám ženských čtenářek nepřibýlo. Zítra na poradě chci nový návrh, z kterého se mi nebude chtít zvracet.“ A zavěsil.

KAPITOLA 3

Drew naprosto konsternovaně a s hrůzou sledoval, jak Suzie klopýtá ven z kanceláře. Protože ho miluju? Co je to za debilní výmluvu? Proč ta atraktivní, normálně inteligentní Suzie nechá někoho jako Alex, aby si z ní dělal blázný, to bylo nad jeho chápání. Vážně mu na ty přeslazené seladonské kecy skočila? Vážně si nevšimla, že je asi tak upřímný jako jeho falešné opálení a že doopravdy rád má leda sám sebe? Vážně jí nedošlo, že s ní chodil jen proto, aby se jí mohl nakýblovat do bytu, protože doma měl řemeslníky?

„Protože ho miluju,“ opakoval si tiše a nevěřícně kroutil hlavou. Na tuhle větu byl obzvláště alergický. Kazilo ji to osudné *protože*. Vrhalo zlý stín na zbývající dvě hezká slova. Dělal z té věty spíš omluvu než prosté konstatování. Omlouvalo pochybení zmíněného *ho*, o kterého šlo. Ale tak, že v nich klidně mohl dál beztréstně pokračovat. Drew to znal až moc dobře. Strávil přemýšlením nad tou větou hodně času, protože zazněla v jednom z nejdůležitějších rozhovorů v jeho dosavadním životě. V rozhovoru s matkou, než odjel studovat na univerzitu.

„Proč se s ním nerozvedeš, mami?“ zeptal se jí tehdy v návalu odvahy, když už nasedal do auta. Bylo to vůbec poprvé, co otevřeně zmínil kritický stav manželství svých rodičů.

Oči se jí zalily slzami, dlouho se na něj beze slova dívala a pak řekla: „Protože ho miluju.“

Jeho otec vedl hostinec na drsném předměstí Manchesteru a dlouhá léta se snažil odolávat zástupům zhrzených manželek, které se k němu do podniku chodily opít a vylít si srdce do jeho uší, vždy ochotných naslouchat. Když ho matka poprvé přistihla ve sklepeš po zavíračce v objetí s vychrtlou zrzkou, bylo Drewovi asi dvanáct. Dodnes si pamatuje, jak matka tehdy seděla v kuchyni u stolu celá roztřesená a bílá jako stěna, zatímco otec prosil o odpuštění a zasypával ji konfetami planých slibů. Po několika napjatých dnech to nevydržela a odpustila mu, aby udržela rodinu, ale už to nebylo ono. Dlouhá období relativního klidu střídaly chvíle, kdy otec znovu zahrnul, matka ho přistihla a zhroutila se.

Proplakala celé dny, než se zase dostavilo odpuštění, což otec předpokládal, jak se mu jednou při snídani svěřil se spiklenec-kým mrknutím. Drew se zčásti zlobil i na matku. Že je tak slabá a nutí nejen sebe, ale i jeho, aby si hráli na šťastnou rodinku. A za to, že používá *lásku* jako omluvu. Slíbil si, že on něco takového nedopustí. Láska nemá právo udělat vám ze života peklo, jako ho udělala jeho mamince. Nemá právo s vámi manipulovat, házet vámi ze strany na stranu a motat vám hlavu. Věřil tomu, že *lásku* je třeba řídit pevnou rukou a s jasnou hlavou. Srdce by mělo být až na druhém místě, ať se děje co se děje – jinak hrozí, že člověk skončí jako jeho matka – nebo jako Suzie.

Kdyby Suzie víc naslouchala rozumu než zmatenému srdci, byla by na tom teď mnohem líp. Doufal, že se bude řídit výhrůžnou esemeskou, v níž jí zakazoval s Alexem během porozchodového zhroucení jakýkoli kontakt. Věděl, že by byla schopná Alexovi zavolat a klidně se ho doprošovat, protože ve svém milostném životě zapomínala používat mozek. Podíval se na telefon, jestli mu neodepsala, přesně ve chvíli, kdy se na něm zobrazil velmi vítaný příchozí hovor.

„Co to? Obvykle mi do práce nevoláš,“ řekl místo pozdravu.

„Promiň, neruším tě?“ zeptala se žena s přitažlivým hlubokým hlasem.

„Vůbec ne,“ odpověděl. „Dávka zdravého rozumu mi jen prospěje.“

„Dobře,“ řekla. „Volám ti kvůli té pojišťovací smlouvě, kterou jsi chtěl, abych prověřila.“

„Super,“ vydechl a ulevilo se mu, že mluví s ženou, u níž nehrozí během hovoru žádné citové drama.

„Z právního hlediska je naprosto v pořádku,“ pokračovala. „A osobně si myslím, že máš pravdu. Je rozumné, abychom si svatbu pojistili.“

„Já věděl, že budeš pro, Emily,“ odpověděl Drew, opřel se do židle a v duchu se znovu poplácal po rameni, jak dobře si vybral snoubenku. Emily je pro něj ta pravá. Uprostřed horečných předsvatebních příprav se s ním dokázala racionálně bavit o pojištění svatby, místo aby mu brečela do telefonu, že nemůže sehnat karafiáty nebo že se pohádala s družičkami.

„Víš, je to od tebe neuvěřitelně milé, že se strachuješ o otcovu investici, kdyby shodou okolností došlo k nějaké katastrofě,“ řekla.

„No, vzhledem k tomu, že nechce, abychom my cokoli platili, tak je to to jediné, co můžeme udělat, nemyslíš?“

„Přesně. A taky je dobré vědět, že jsme krytí pro případ, kdyby to některý z dodavatelů pohnojil.“

„Moje řeč.“

„Anebo,“ řekla a Drew slyšel, jak na druhé straně telefonu šustí papíry. „Nebo kdybys náhodou dostal ze zámoří nečekanou obsílku jakožto aktivní člen britských ozbrojených sil.“

Miloval taky její sarkastický smysl pro humor.

„Máš pravdu, Emily,“ zasmál se. „To by byla vážně katastrofa.“

„A velice nečekaná,“ dodala. „Bude se mi líp spát s vědomím, že si můžeme dovolit svatbu i v případě, že by jeden z nás utrpěl vážné tělesné poranění vedoucí k úmrtí či k trvalé invaliditě.“

Drewovi chvíli trvalo, než její větu vstřebal.

„A ty by sis mě vzala i tak?“ zeptal se.

„Kdybys byl mrtvý, tak samozřejmě ne,“ odpověděla Emily. „U invalidity by záleželo na stupni postižení.“ Nastalo ticho a Drew měl pocit, že slyší, jak Emilyiny mozkové buňky usilovně pracují. „Při poškození mozku by mi asi nezbyvalo než svatbu zrušit, nicméně ztrátu končetin bych akceptovat mohla. Ovšem pouze v případě, že některé údy by zůstaly na místě.“

„Aha,“ řekl Drew. „A které údy bych si konkrétně měl zachovat, jestli si chci udržet šanci, že si mě vezmeš?“

„Mno,“ ozvala se po chvíli přemýšlení. „Ruce. Asi bych byla ráda, kdyby ti zůstaly ruce.“

„Máš pro to nějaký speciální důvod?“

„Přece nechci strávit celé manželství tím, že ti budu utírat zadek, ne?“

„Dobrá připomínka,“ odpověděl Drew. Jak Emily postupovala v kariéře rozvodové právničky, mívala občas až obscénně praktický pohled na manželství.

„A ještě něčeho bych se měl vyvarovat kromě ztráty paží?“ chtěl vědět Drew.

„Měl bys radši zjistit, kam tě chce vzít Toby na rozlučku se svobodou, protože ve smlouvě není krytí v případě smrti, invalidity či zranění způsobených účastí na jakékoli nebezpečné činnosti včetně paraglidingu, potápění, seskoku s padákem, motocyklových závodů, horolezectví, alpinismu nebo koňských dostihů.“

„Myslím, že můžu s čistým svědomím prohlásit, že je vysoce nepravděpodobné, aby mi Toby na rozlučku uspořádal dostihy. Tuhle položku si můžeme odškrtnout.“

„Škoda, že se nemůžeme pojistit proti Tobymu,“ povzdychla si Emily. „Vím, že je to tvůj nejlepší kamarád, ale právě on by s největší pravděpodobností mohl na naší svatbě způsobit nějakou katastrofu.“

„Ne, on to bere hrozně vážně,“ bránil přítele Drew. „Udělal jsem mu přednášku a vysvětlil mu, že musí hrát fair play. Žádný habaďůry.“

„To jsem teda zvědavá,“ řekla Emily a znovu zašustila papíry. „Ještě chci probrat jednu věc a pak musím končit. Za pět minut mám schůzku s klientem.“

„Tak jen do toho.“

„Totiž, v té smlouvě stojí, že pokud by jedna ze stran ze svatby vycouvala, uhradí pojišťovna pouze výdaje za profesionální poradenství, nikoli za jakékoli jinak vzniklé náklady.“

Drew se po Emilyině poznámce odmlčel až na moc dlouho. Aby to napravil, přinutil se k hurónskému smíchu.

„Tak tos mě uklidnila,“ řekl, když se dosmál. „Tatínka klidně zruinujeme, ale že bysme vyměkli?“

„No právě,“ zasmála se i Emily. „Je skvělé, že tahle varianta nám už dneska nehrozí. Panebože, kdybychom si nemohli být jistí teď, tak už nikdy!“

„Je to tak,“ souhlasil Drew. „Bylo by fakt směšný, kdyby jeden z nás cuknul po šestnácti letech.“

„Máš naprostou pravdu,“ řekla Emily.

„Vypadali bychom jako blbci, co promarnili velký kus života,“ pokračoval Drew.

„Ano,“ souhlasila Emily.

„Co by si o nás lidi pomysleli?“ řekl.

„Mmm,“ zamumlala.

„Byli bychom všem jenom pro smích,“ dodal Drew.

Nastala další pauza, kterou přerušila Emily.

„Takže se směle pustím do vyřizování smlouvy,“ prohlásila vesele.

„Vážně?“ ujišťoval se Drew. „Vždyt už toho zařizuješ hrozně moc.“

„To je v pořádku. Všechno ostatní je přece pod kontrolou.“

„No, tak moc děkuju.“

„Už musím. Pa večer.“

„Jo, večer ahoj.“

Drew položil telefon, zadíval se na studiovou zásnubní fotografii na svém stole a už asi posté se divil, jestli ten panák, který se na něj usmívá jako z katalogu, je vážně on. Po pár minutách se vzpamatoval a rozhodl se, že se podívá, jak si vede jeho oblíbený fotbalový tým. To byla totiž nejdůležitější otázka dne.

KAPITOLA 4

Milá Suzie,

chodila jsem víc než půl roku s jedním kolegou z práce, a protože nám to spolu klapalo, rozhodla jsem se pozvat ho na Vánoce k rodičům. Jistě si umíš představit, že jsem byla v sedmém nebi, když souhlasil. Druhý den mi poslal textovku, že se se mnou rozchází a že se stejně chystal strávit Vánoce s kamarády. Prý mi to večer předtím neřekl proto, že si chtěl užít sex. Pořád ho miluji a chci, aby se vrátil. Co mám dělat?

Tvoje

Nevyléčitelná romantička

Konečně ji na sto procent vnímali. Všichni tři muži tam seděli jako sochy, zírali na ni přes konferenční stůl a ve tváři se jim míhaly myriády duševních stavů, zatímco dočítala dopis, který se skvěl v celé své kráse na projekčním plátně za jejími zády.

Když ale mrkla na Garetha, zachvátila ji panika. Tvářil se zmateně, skoro až rozčileně. Že by udělala kardinální chybu? Ještě ve tři hodiny ráno, kdy skoro lezla po zdech po dvou litrech kávy, třech baleních gumových medvídků a dvou tabulkách čokolády, pro které si doběhla na benzinku, jí to připadalo jako skvělý nápad. Ale teď, když tu stála na pokraji profesní sebevraždy, to začalo vypadat spíš jako kvintesence šílenství.

„Uvědomila jsem si, že nikdo nedává rady, které by skutečně byly k něčemu dobré,“ řekla svému znuděnému šéfovi na začátku prezentace. „Nikdo ženám neporadí, jak se zachovat k chlapovi, který jim podělal život.“

„Suzie,“ zarazil ji Gareth mávnutím ruky. „Když jsem po tobě chtěl ten sloupek, měl jsem na mysli něco, z čeho nedostanu osypky a co přitáhne víc inzerentů. O nějaký feministický kecý nestojím.“

„To nejsou kecý,“ ohradila se Suzie a měla co dělat, aby se po jeho neomalené odpovědi ovládla. „Kecý byly to, co jsem psala předtím. Trapné, stokrát omleté kecý typu ‚vyplázněte zbytečně prachy za terapeuta‘, které se dočtete v každém druhém

poradním sloupku. K čemu je to dobré? Slyšel jsi kdy o někom, kdo by zachránil svůj vztah tím, že by seděl v místnosti s padesátiletou ženskou, která se ho ptá na nepodstatné zážitky z dětství, a snažil se vyplnit trapné ticho?“

Gareth usrkl kávu z papírového kelímku, aniž by z ní spustil oči.

„Pokračuj,“ řekl a položil kelímek na stůl.

Suzie koutkem oka pohlédla na Drewa, aby jí poskytl trochu podpory, ale ten měl obočí zvednuté tak vysoko, že se mu skoro ztrácelo v pěšince. Chtěla to s ním ráno celé projít, jenomže měl zpoždění a dorazil až na poradu.

Alex, třetí muž v místnosti, byl v tu chvíli naprosto zabraný do svého Blackberry a skoro ji nevnímal. Suzie projel záchvěv čirého vzteku, což ji patřičně nakoplo. Ještě teď ji páliło místo, kde se jí dotkl, když doběhl na poradu se zpožděním.

„Ahoj, lidi,“ zahalekal, jako by bylo všechno v nejlepším pořádku. „Sorry, Gareth, že jdu pozdě, ale měl jsem hoňku. Celý ráno jsem byl na telefonu a lovil jednoho megainzerenta.“

„Nezájem,“ procedil Gareth skrz zaťaté zuby, „dokud to nebudeš mít černý na bílým. Ty tvoje sliby chyby už mě moc nebavěj. Sedni si a počkej, až na tebe přijde řada.“

Cítla, jak Alex prochází za jejími zády naprosto v klidu, netknutý Garethovou poznámkou. Neodvážila se na něj podívat, protože si nebyla jistá, jestli už má emoce zcela pod kontrolou. Ale ještě než jí vešel do zorného pole, ucítla na pravém rameni jeho ruku. Překvapením nadskočila na židli, Alex jí rameno chápavě stiskl a pak se posadil rovnou vedle ní. Jak se vůbec opovažuje se jí dotýkat? Pochopení a dotyky potřebovala včera, když se s ní rozešel. Zírala na něj jak v Jiříkově vidění. Alex jí pohled opětoval a němě hláskoval: „Jsi v poho?“ Pak natáhl ruku, stiskl jí dlaň a nasadil ustaraný výraz.

Teď se ovšem tvářil úplně jinak. Obličej měl popelavě šedý, oči vytřeštěné a dolní čelist spadlou. Suzie si musela odkašlat, aby se vzpamatoval, než se pustila do čtení dopisu zobrazeného na plátně. Vysvětlila, že jde o falešný dopis, který má ilustrovat nový styl jejího poradního sloupku. Když viděla jeho strnulou tvář, ještě se utvrdila ve svém rozhodnutí. Vždyť on si to zaslouží. A ona taky. Někdy uprostřed té příšerné noci dospěla k závěru, že nemá co ztratit. Její milostný

život je v troskách, a co se týče kariéry, no, psaní poradního sloupku má ke snu stát se slavnou novinářkou dost daleko. Takže se můžou jít všichni vycpat. Když se to podělá, bude jako Julia Roberts *Jíst, meditovat, milovat*. I když při její směle to bude spíš *Jíst, meditovat, aby neztloustla, milovat svůj velký zadek a staropenství*.

Teď už to ale nemohla vzít zpátky. Zbývalo jí jen se pořádně nadechnout, projít si tím od začátku až do konce a doufat, že z toho vyjde jako vítěz.

„A teď vám ukážu, jak bude Milá Suzie ode dneška odpovídat čtenářkám,“ řekla, naklonila se, aby překlíkla na další stránku, a nespouštěla přitom Alexe z očí. Dopis přečetla pomalu, slovo od slova, aby nikomu nic neuniklo.

*Milá Nevyléčitelná romantičko,
jste blbá.*

A jemu jste úplně ukradená.

Prosím, opakujte si předchozí větu, dokud jí neuvěříte, protože je to pravda.

Mám schránku plnou dopisů od žen, jako jste vy. Píší mi, protože potřebují naději. Naději, že existuje něco, co by mohly udělat, aby se jejich noční můra změnila v pohádku, v níž budou žít šťastně až do smrti.

Teď mě dobře poslouchejte.

Zapomeňte na naději.

Naděje není váš přítel.

Naděje je ďábel, který vás bude svádět ke zbytečným, zoufalým krokům.

Hodte všechno za hlavu a jděte dál. ALE nejdřív tomu chlapovi ukažte, že vám nemůže jen tak mýrnyx týrnyx pošlapat bolavé srdce. Poučte ho, že za svoje chování musí nést následky. Zařídte, aby trpěl tak, jako jste kvůli němu trpěla vy. A pokud to nechcete udělat pro sebe, udělejte to pro všechny ostatní ženy, aby pochopil, že se k té další musí chovat líp.

Takže, milá Nevyléčitelná romantičko, váš zbabělý kolega musí dostat ne jednu, ani dvě, ale hned tři užitečné lekce.

LEKCE ČÍSLO JEDNA: Neopovažuj se ženě zkazit Vánoce

Suzie zvedla hlavu. Srdce jí bilo tak hlasitě, až se divila, že ho ostatní neslyší. Drew pořád ještě třeštil oči; Gareth se díkybohu tvářil víceméně zaujatě, zatímco Alex na ni zíral, jako by se dočista pomátla.

Měla pocit, že zažívá mimotělní zkušenost. Jako by se dívala na nějakou cizí ženu, která ze sebe dělá blázna – ale možná to bylo jenom zbožné přání. Když se natáhla pro telefon s hlasitým odposlechem, který stál uprostřed stolu, ze všech sil se snažila působit vyrovnaně a sebejistě.

„A nyní praktická ukázka,“ řekla, zmáčkla opětovné vytáčení a cítila, jak se na sebe všichni tři muži zmateně otáčejí. Telefon vyzváněl do naprostého ticha, až se konečně ozval šramot, jak ho na druhé straně někdo zvedl.

„Prosím, tady Pauline,“ ozval se ženský hlas.

„Dobrý den, paní Collingwoodová,“ rychle odpověděla Suzie, aby Alex nestihl vyjádřit překvapení, proč volá uprostřed pracovní porady jeho matce. „To jsem zase já, Suzie, a mám tady i Alexe.“

„Výborně, drahoušku. Jak mu je?“

„Snáší to statečně, paní Collingwoodová.“

„Vážně? Tak to je dobře. Jsem moc ráda, že jsi mi zavolala, Suzie. Přemýšlela jsem o tom celé dopoledne. Víím, že rozchody bývají těžké, takže je od tebe moc milé, že máš starost, jak se s tím Alex vyrovná.“

„Jsem si jistá, že s rodiči jako vy, paní Collingwoodová, se z toho brzy dostane.“

„Vždyť jsme tady pro něj, kdykoli bude potřeba, to on ví. Co kdybys mi ho dala k telefonu, a já s ním promluvíím?“

„Samozřejmě. Předávám,“ řekla Suzie a dloubla Alexe do žeber.

„Co to děláš?“ hláskoval němě.

„Pozdrav ji,“ hláskovala ona jemu.

„É, ahoj, mami,“ vysoukal ze sebe Alex a naprosto zmateně zvedl ruce do vzduchu.

„Alexi, moc mě mrzí, že ti to se Suzie nevyšlo. Když mi zavolala, že se s tebou rozchází, bylo mi skoro do pláče, to mi věř. Řekla mi taky, jak špatně to neseš, a prý se hlavně bojíš, že budeš muset trávit Vánoce sám. S tím si, synáčku, vůbec nelam hlavu. Samozřejmě budeme strašně rádi, když přijedeš. Nebyl jsi tu celou věčnost. A co teprve všechny tvoje neteřinky a synovci!

Budou rádi, že si s nima strejda Alex bude hrát! Už jsem mluvila s tvými sestrami, a všechno je domluvené. Collingwoodovic rodinné Vánoce jsou přesně to, co potřebuješ, abys zahnal splín.“

Alex jen seděl a otvíral a zavíral pusou.

„Ale, mami...“ podařilo se mu nakonec ze sebe vysoukat, přitom celý zrudl a upřeně zíral na Suzie. „Chtěl jsem...“

„Žádné ale, mladý muži, strávíš Vánoce v rodinném kruhu a basta. Však my tě z toho dostaneme. Za chvíli budeš zase jako rybička. Musím jít, jedeme s tatškou do supermarketu sehnat něco na zub. Ale zavolám ti večer, jaký jsi měl den. Hlavu vzhůru, synku. Papa.“

Alexova maminka zavěsila a v místnosti se na chvíli rozhostilo ticho. Dál už to Suzie moc naplánované neměla. Srdce jí pořád tlouklo jako o závod, ale kromě toho v ní pohled na Alexův šokovaný a vyděšený výraz zažehl ještě něco jiného. Něco, co vzdáleně připomínalo vítězství, ba co víc, radost. Měla sto chutí postavit se přímo před Alexe a jako nějaká puberťačka vykřiknout: „Muhehehe!“ Podívala se na Drewa. Obočí měl stále ještě v nedohlednu, ale usmíval se, souhlasně přikyvoval a nervózně pokukoval po Garethovi.

„Pokračuj,“ vyštěkl šéfredaktor a přerušil tak ticho, v němž se Alex pořád vzpomínal.

„Cože?“ vyjekl Alex. „Ale ona...“ začal větu.

„Ticho,“ zarazil ho Gareth gestem ruky. „Řekl jsem ti, že budeš mluvit, až na tebe přijde řada. Teď mě zajímá, co si pro nás ještě připravila. Jen dál, Suzie.“

„Fajn,“ řekla. Padáka nedostala, tak to asi bude dobré. Stiskla tlačítko na klávesnici a posunula se na další stránku.

LEKCE ČÍSLO DVĚ: Neopovažuj se posílat špatné zprávy esemeskou

Zvedla svůj mobilní telefon, něco do něj vytukala, položila ho zpátky na stůl, pak si založila ruce a usmála se přímo na Alexe. O pár vteřin později mu zapípal telefon, takže Alex nadskočil, jako by to byla časovaná puma.

„Nepodíváš se, kdo ti píše?“ zeptala se ho.

„Co, teď?“ řekl.

„Ano, teď,“ zařvala, až jí to samotnou překvapilo.